

Combat, proximitat, missió (21): «Ell treballa amb mi»: la força transformadora del treball

Quan deixem que la saviesa de Déu romanguí i treballi amb nosaltres, els nostres esforços no queden simplement dedicats a ell: es converteixen en el mateix treball de Déu.

20/02/2026

«Envia la teva saviesa, Senyor, des del teu tron de glòria, perquè m'acompanyi i perquè treballi amb mi, de manera que sàpiga el que t'agrada».¹ En els primers compassos del Temps ordinari, l'Església resa cada any amb aquestes paraules, inspirades en el llibre de la Saviesa (cf. Sv 9, 10). La saviesa, que és «el sabor del bé»: ² la capacitat d'encertar el que és veritablement important, l'única cosa necessària, la millor part (cf. Lc 10, 42). Cada dia més persones aprecien aquest tresor intangible: desil·lusionades amb imperatius d'èxit i de seguretat que les han deixat buides, es posen a buscar més enllà. De vegades aquesta cerca les condueix a la fe cristiana, tot i que altres vegades les porta a explorar les antigues tradicions religioses i filosòfiques de l'Orient Llunyà, escoles gregues com l'estoïcisme, o fins i tot les espiritualitats del *New Age*.

«Envia la teva saviesa, des del teu tron de glòria»: en resar així, l'Església s'alça enmig d'aquests anhels i proclama Déu com la font única de la veritable saviesa. En això, l'oració no té res d'insòlit per a un creient; però, en canvi, què pot voler dir que aquesta saviesa de dalt «treballi amb mi», que m'acompanyi en el meu treball diari? En algunes de les tradicions que acabem d'esmentar, el treball quotidià tendeix a veure's precisament com un obstacle en la cerca de la saviesa, de la plenitud vital. Tanmateix, a la Bíblia la saviesa —pla de salvació de Déu per al seu poble, revelat a poc a poc en la Llei i els profetes— es va obrint camí a través de les vides i el treball dels homes. Plasmada, en primer lloc, en l'obra de la creació del món, arribarà al seu cim amb l'encarnació del Verb, amb les paraules, els gestos i el treball de Jesús de Natzaret.

«Un motiu sobrenatural»

En la seva predicació, sant Josepmaria tornava sovint sobre el fet que la salvació de Jesús, la revelació definitiva de la saviesa, no només inclou els seus ensenyaments, els seus miracles i el seu sacrifici a la creu, sinó també el seu treball diari a Natzaret. «En haver estat assumit per Crist, el treball se'ns presenta com una realitat redimida i redemptora: no solament és l'àmbit en què l'home viu, sinó mitjà i cap a la santedat, realitat santificable i santificadora».³
Amb el treball de Jesús a Natzaret, totes les activitats adreçades a atendre les diferents necessitats de la vida humana s'han incorporat al projecte de Déu.

«No podem dir que hi hagi nobles realitats exclusivament profanes, un cop que el Verb s'ha dignat a assumir una naturalesa humana íntegra i consagrar la terra amb la seva

presència i amb el treball de les seves mans». ⁴ Tot el que fem adquireix així un significat nou: la saviesa que «està amb mi» i «treballa amb mi» és el Jesús mateix, que associa el meu treball amb el seu. El meu treball es pot convertir llavors en una expressió d'aquesta saviesa divina, i això és el que significa «santificar-lo»: convertir-lo en una cosa que pertany a Déu, en una extensió de la benedicció permanent de Déu sobre el món (cf. *Gn* 1).

Aquest horitzó, sens dubte bonic, es pot ennuvol·lar o tardar a aparèixer a la vista. No són poques les persones que estan simplement esgotades o aixafades sota el pes de la seva professió, o «cremades» després d'haver treballat amb gran intensitat durant anys. D'altres pateixen per una cerca infructuosa de feina o es refan després d'un fracàs professional important. I alguns porten amb dificultat la «forçosa

inactivitat»⁵ deguda a la vellesa o a la malaltia. Per a tothom, en l'estat en què es trobi, regeix el que sant Josepmaria va escriure a *Camí*: «Posa un motiu sobrenatural a la teva ordinària tasca professional, i hauràs santificat el treball».⁶ Aquesta frase sembla senzilla, però tanca una visió del món que continua sent nova i insòlita. El meu treball, o els meus esforços per trobar una feina o per ser útil als altres malgrat els meus límits físics... tot això cap —vol caber!— en el pla de la saviesa de Déu. El que es torna sant, misteriosament fecund, és la meva «ordinària tasca», el mateix que podria estar fent pel meu compte. De fet, el meu treball ja pertany a Déu per endavant, com una cosa que pot ser santa, però que requereix la disposició adequada del cor.

El «motiu sobrenatural» es visualitza en la qualitat i en la calidesa del treball: «part essencial d'aquesta

obra —la santificació del treball ordinari— que Déu ens ha encomanat és la bona realització del treball mateix, la perfecció també humana, el bon compliment de totes les obligacions professionals i socials». ⁷ Aturem-nos en aquestes paraules: la «perfecció» del treball, ens diu sant Josepmaria, es mesura en termes d'«obligacions professionals i socials». Això ens porta al cor de la santedat del treball, a la seva manera particular de pertànyer a Déu.

Quan el treball adquireix un rostre

Qualsevol treball s'entén a partir d'un context de relacions: es tracta d'un servei que devem a una persona o a una comunitat en particular, algú que té una necessitat que el professional s'ha compromès a satisfer. D'aquí la paraula “professió”, del llatí *professio*:

declaració pública d'un compromís. La xarxa d'intercanvi de serveis que es genera així és el que fa del treball una tasca genuïnament humana. Malgrat la despersonalització aparent de molts treballs del segle xxi, aquestes relacions continuen existint silenciosament: el treballador de la neteja que es compromet a proveir un espai agradable per a la resta del personal, l'enginyer aeronàutic que sent la responsabilitat per les vides dels passatgers, l'arquitecta que projecta espais pensant en la convivència dels qui els habitaran, el treballador de magatzem que busca el lliurament puntual de mercaderies sense danys, la restauradora de patrimoni que preserva béns culturals per a les generacions següents...

Per a qui es proposa santificar el seu treball —és a dir, inserir-lo en els plans de Déu— aquestes relacions passen a estar en un primer pla: el

treball es personalitza, adquireix un rostre. I, per això, és exactament en aquesta xarxa de relacions humanes en què es col·loca el «motiu sobrenatural» que santifica el treball: «Convé no oblidar (...) que aquesta dignitat del treball està fundada en l'Amor. El gran privilegi de l'home és poder estimar, transcendint així allò que és efímer i transitori. Pot estimar les altres criatures, dir un tu i un jo plens de sentit. I pot estimar Déu, que ens obre les portes del cel, que ens fa membres de la seva família, que ens autoritza a parlar-li també de tu a Tu, cara a cara. Per això l'home no ha de limitar-se a fer coses, a construir objectes. El treball neix de l'amor, manifesta l'amor, s'ordena devers l'amor».⁸

En altres paraules, el «motiu sobrenatural» no és cap altre que l'amor a Déu i als homes. En aquestes línies, com altres vegades, sant Josepmaria ho escriu, en primer lloc,

amb majúscula, perquè l'Amor, font de qualsevol altre amor, és Déu.

L'amor que m'habita quan em deixo estimar per Déu, quan obro els ulls a la seva presència personal al meu costat, quan aprenc a parlar-li com a un amic, cara a cara. Aquest és l'amor que «obre les portes del cel», que va convertint la nostra realitat en un cel, ja que estem amb qui ens estima infinitament, rebent aquest amor i tornant-lo amb alegria agraïda. I així transcendim «el que és efímer i el que és transitori», assolim la meta que volen tots els cercadors de la saviesa: estimant, beneint, com Déu. Aquest amor consisteix a dir *tu* i *jo* en el sentit més ple d'aquests pronoms: sortir de la presó del nostre egoisme i descobrir, com per primera vegada, l'altre.

Per això, com explica sant Josepmaria, «el treball d'un cristià no pot ser merament una qüestió de fer coses, construir objectes». Aquesta és

una temptació a la qual tots ens enfrontem en la nostra feina, especialment en la cultura actual: limitar-nos a complir una sèrie de tasques o objectius; o, també, mesurar el nostre èxit o fracàs en termes d'eficiència material, pels resultats que podem assenyalar i mesurar. En gairebé tots els entorns laborals passa sovint que els diferents tipus de pressions — urgència, competència, imprevistos — dificulten mirar més enllà dels «objectes» de preocupació immediata per veure la persona que hi ha darrere seu. El personal de l'empresa, els passatgers de l'avió, els clients que esperen les seves compres... totes aquestes persones poden quedar relegades a un segon pla, superades per altres exigències.

Davant d'aquesta complexitat, sant Josepmaria insisteix en el fet que el veritable valor del treball es mesura per l'amor. És l'amor el que

confereix al treball la seva força transformadora, com resumeix al final del paràgraf: si és de Déu, «neix de l'amor», perquè només un cor que se sap estimat pot concebre el seu treball com una manera d'estimar; «manifesta l'amor», perquè transparenta la manera de ser de Déu; està «ordenat a l'amor», perquè es proposa realment servir, prestar una ajuda, tenir cura de les persones i del món. És aquest amor el que explica que un vulgui sempre millorar la qualitat del seu treball. No es tracta d'obsessió amb l'eficiència, o de perfeccionisme, o de por al fracàs, sinó que un vol servir millor a qui estima. Ho faig bé, amb afecte, perquè penso en les persones. I si és l'amor el que em mou, fins i tot el que humanament sigui un fracàs pot ser, als ulls de Déu, un triomf. Perquè, al cap i a la fi, «Déu no m'ha cridat perquè tingui èxit. Déu m'ha cridat perquè sigui fidel»⁹

En un missatge recent, el Pare explicava en quin sentit el «motiu» que permet santificar el treball és veritablement sobrenatural: «No es tracta només de treball per Déu i per a Déu, sinó que és, alhora i necessàriament, *treball de Déu*; Ell és qui estima primer i, per l'Esperit Sant, fa possible el nostre amor.¹⁰»

Quan deixem que la saviesa de Déu romangui i treballi amb nosaltres, els nostres esforços no queden simplement dedicats a ell i inspirats per ell: es converteixen en el mateix treball de Déu. I llavors podem fer veritablement nostres les paraules de Jesús: «El meu Pare continua treballant, i jo també treballa (...); el Fill no pot fer res pel seu compte, fora d'allò que veu fer al Pare» (*Jn* 5, 17.19). Quan això passa, el nostre treball es converteix en punt d'ignició de l'amor de Déu en la història: una peça petita, però vital, del seu gran projecte de salvació. I això dona al nostre treball normal i

diari una força transformadora, un potencial evangelitzador que només Déu pot calcular o predir: contribuïm de manera real a la salvació del món.

Robert Marsland

¹ *Litúrgia de les hores*, dijous de la 3a setmana del Temps ordinari, Ofici de lectures. El text llatí diu així: «Emitte, Domine, sapientiam de sede magnitudinis tuae, ut mecum sit et mecum laboret. Ut sciam quid acceptum sit apud te».

² Sant Bernat, *Sermó* 85, 5.

³ Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 47.

⁴ *Ibídem*, núm. 120.

⁵ Sant Josepmaria, *Camí*, núm. 294.

⁶ *Ibídem*, núm. 359.

⁷ Sant Josepmaria, *Carta* 24, núm. 18.

⁸ *És Crist que passa*, núm. 48.

⁹ Cf. L. Maasburg, *La Madre Teresa de Calcuta. Un retrato personal*, Madrid, Palabra 2012, p. 208.

¹⁰ F. Ocáriz, *Missatge*, 10.X.2024.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/combat-
proximitat-missio-21-ell-treballa-amb-
mi-la-forca-transformadora-del-treball/](https://opusdei.org/ca/article/combat-proximitat-missio-21-ell-treballa-amb-mi-la-forca-transformadora-del-treball/)
(12/03/2026)